

Naš mali sitnež, Slavko, hodi sedaj, ko je še ugodno vreme, prav pridno v cerkev. Stariši so ga prav veseli, pa tudi angeljček varih je gotovo zadovoljen ž njim in ga je skoraj gotovo že zapisal v »zlato knjigo«.

Fr. — ek.

Prvi vernih duš dan.

Yi mladi bralci, ki imate še dragega ateja in ljubo mamo, pač še ne veste, kaj je vernih duš dan. Jaz lansko leto tudi še nisem vedel, a letos je to drugače.

Pokopališče je polno pobožnega ljudstva, ki obuja danes ob okrašenih grobovih spomine o znancih, prijateljih ali sorodnikih. Tudi jaz sem se jim pridružil, a ne s čuti, ki so me prešinjali druga leta, ko mi je bila pot na pokopališče tako lahka. Videl sem pač tu pa tam hčer, sina, ki sta plakala za roditelji, videl sem mater, ki je točila solzé za ljubljnim detetom, videl sem mladeniča, ki je brisal oko za iskrenim prijateljem — i meni se je pri teh prizorih duša vtopila v globokò žalost. Ah, trikrat nesrečni otrok, katerega za vedno zapusti skrbni oče!

Take misli so se mi budile v glavi, ko sem stopal od groba do groba ter hvalil Boga, da je meni tako milostiv.

In letos? Letos ne pohajam po grobišču, ne oziram se po lučicah, ki tako turobno brlé na grobovih; ne pregledujem vencev s svilnatimi trakovi in zlatimi napisi: pred visokim razpelom klečim sam s povešeno glavo in sklenjenimi rokami, moj duh pa biva daleč, v domačem kraju, na domačem pokopališču, kjer snivajo smrtno spanje — moj predragi, preljubi oče! Da bi mogel vsaj z brati, s sestrami ob dragem grobu skupno moliti, lažje bi trpel današnjo žalost. Ali ne, sam sem na tujem pokopališču mej tujci, nimam nikogar, da bi mu potožil svojo bridkost. Nikdo me ne sliši? Da, da,

On, h kateremu obračamo vsi proseče oči, On bo uslišal prošnje moje, mojih bratov in sester!

Letos mirno klečim in goreče molim — in prvi-krat čutim, kaj se pravi obhajati vernih duš dan. Bog vas obvaruj, dragi čitateljčki, da bi še dolgo, dolgo ne čutili tega, kar jaz čutim. Prosite Boga, naj vam ohrani dobre stariše; pridno jih slušajte in delajte jim veselje, kolikor le morete — dokler jih imate!

A. Z.

Sirota.

Nebó zakriva črn oblák
 In moje srce — toge mrak.
 Nikogar ni, nikogar ni,
 Ki naj mi lice razvedri.
 Ah, ateja in mamico
 Zagrebli so mi v jamico.
 Nikogar ni, nikogar ni,
 Ki naj mi lice razvedri.
 Od doma so odgnali me,
 Po svetu so poslali me —
 Nikogar ni, nikogar ni,
 Ki naj mi lice razvedri.
 Ve ptičice, ve ptičice,
 Bodite mi sestričice,
 Z menoj med svet letite,
 Veselo žvrgolite,
 Radostno mi prepévajte
 In srce mi ogrévajte.
 Dobrotni Bog, na križ razpet,
 Ti vódi mene v tuji svét
 Ti hrani me, ti brani me,
 Da vruga moč ne rani me!
 In ti, in tí, domači kraj,
 Kjer raste mí le trnje zdaj,
 Ti jedno rožico mi daj,
 Da jo ponesem v daljni svet,
 Kot drag spomin otročjih let.

Smiljan Smiljanič.

